

Crítica

Imma Merino

Una contralt excelsa

Delphine Galou, Ottavio Dantone i Accademia Bizantina

Espai Ter, 1 d'agost. Festival de Torroella de Montgrí

Uns dies després que el tenor David Alegret fes un concert ofert als socis de les Joventuts Musicals de la vila i sense oblidar que, el cap de setmana passat, el Fringe va donar espai a nous intèrprets, la programació de la nova edició del Festival de Música de Torroella de Montgrí va posar-se en marxa dimecres amb l'Accademia Bizantina, que dirigeix el clavicembalista Ottavio Dantone, i la contralt francesa Delphine Galou. Un concert magnífic que, malauradament, va omplir poc més de la meitat de la capacitat de l'Auditori Espai Ter. Tal cosa pot succeir quan, com és el cas de Dantone, es recupera part del llegat del bar-

roc italià configurant un programa que, a més de contenir peces de Monteverdi i Vivaldi, vindica compositors com Giovanni Lorenzo Gregori, Alessandro Stradella, Francesco Gemignani i Niccolò Jommelli. I també quan es pot ser una

L'Accademia Bizantina va sonar amb la vigor i finesa que imprimeix Dantone

cantant excelsa, com és el cas de Galou, però amb un registre de veu que, essent l'adequat per interpretar un determinat repertori barroc en "substitució" dels malaurats *castrati* als quals estava destinat, no fa estar en l'aparador mediàtic. Tant se val. Els assistents ho vam dis-

L'Accademia Bizantina, dimecres a l'Espai Ter de Torroella ■ MARTÍ ARTALEJO

frutar i vam sortir del concert disposats a vindicar el treball de l'Accademia Bizantina i la bella raresa de la veu de Delphine Galou amb el desig que retornin a Torroella amb l'auditori ple.

No és per res que la contralt francesa sigui considerada una de les

millors intèrprets actuals d'un repertori sacre conformat per motets, cantates i oratoris cultivats al segle XVII en un moment en què l'Església catòlica va emprendre una croada contra l'òpera en considerar-la immoral. Com explica el periodista musical (i també esportiu) Eduardo

Torrice en el programa de mà del concert, va imposar-se una música "sacrooperística" amb textos religiosos (tot i que, atenent al final de la primera part del concert, poden traspuar l'erotisme del *Càntic dels Càntics*, amb un fragment del qual Monteverdi va compondre el motet

Ego Flos Campi, o la vitalitat del *Jubilet tota civica*, motet núm. 9 del mateix compositor) i una música que reflecteix com part dels seus autors havien creat l'òpera.

Amb una veu vellutada que flueix amb naturalitat i convicció, Delphine Galou va cantar amb precisió, sensibilitat i elegància. La contralt exhibeix una tècnica acurada, però sobretot una seductora personalitat. Va ser emocionant escoltar-la cantant les esmentades obres de Monteverdi, *Prigionier che fa ritorno* (de l'oratori *Betulia Liberata*, de Jommelli) i *Agitata infido flatu*, de *Juditha Triumphans*, oratori de Vivaldi amb el qual Galou va triomfant als escenaris. Interpretant també *Concerto grosso* de Gregori i de Corelli, l'Accademia Bizantina va sonar amb la vigor i finesa que imprimeix Ottavio Dantone.